

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.3. Errata in executione sacræ militiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

gnato, qui erat secessus & solitudo, removeret. Memoravi suo loco, S. Gregorium Nyssenum solitario Cappadociae homini se consulenti iter Hierosolymam versus omnino dissuasisse, tametsi de simplici tantum peregrinatione ageretur. Legisti, quomodo S. Bernardus Arnulpho Abbati Morimundano indutam sacrae militiae crucem exprobraverit; & qua constantia ipse renuerit secundam expeditionem facram ducere: & tamen illi, quae tempore Innocentii III. facta est, aliquos ejusdem Cisterciensium Ordinis Abbates interfuisse comperimus. Deerant officiis, quae ipsa instituti sui natura ab eis postulabat: eorum coenobia non melius regerantur: & in reditu suo nec ipsi, nec monachi eos secuti majoris disciplinae spiritum referebant. Idem secundum proportionem de Episcopis eorumque Clero dixerim.

*Greg. de
Eunt. Hier.
Hist. lib. 17.
§. 47.
S. Bern. ep. 7
Ep. 256.*

*Hist. lib. 69.
§. 14.*

Villehard.

§. III.

Errata in executione sacrae militiae.

Cum collecti exercitus ad primam expeditionem sacram procederent, executio haud respondit Papae Urbani & Concilii Claromontani intentionibus. Modica disciplina in majore copiarum parte, minor in illis erat, quae voluntariis ex militibus

militibus variarum gentium compositæ
Duces habebant aliis non subjectos, ne-
mine universalis imperii summam tenen-
te, nisi forsitan Papæ Legato talibus co-
piis, in officio continendis parum idoneo.
Quocirca factis hostilibus in terras ethni-
corum minime dilatis, quacunque trans-
ibant, faciebant prædas & incendia apud
Hungaros, Bulgaros, Græcos, quanquam
Christianos omnes, cadebatque ferro,
quisquis ipsorum vim reprimere volebat.
Sic velitando amissis plurimis eorum nu-
merus haud parum decreverat, cum in
Asiam advenerunt. Imperator Alexius
tunc temporis regnans, qui cum Rober-
to Guiscardo Apuliæ Duce dissidia magna
suo damno habuerat, cum Boamundum
ejus filium media in Græcia formidabilis
exercitus Ducem videret, se perditum
putavit, haud dubitans, quin hic creditus
peregrinator ad ipsius coronam aspiraret.
Unde non mirum, si cruce signatis pro vi-
ribus nocuit, & in virium supplementum
fallacias pro suæ nationis genio contra
eos adhibuit.

Nostros de statu regionis, quam im-
pugnatum ibant, male informatos fuisse
videmus ex gestorum relationibus, ubi
locorum, populorum, Principum nomina
vehementer deformata sunt. Non vi-
dentur certas tenuisse semitas: cogeban-
tur sibi asciscere viarum duces ex indige-
nis,

nis, hoc est, fidei hostium se committere, *Hist. lib. 69.*
 a quibus sæpe data opera in errores ab- *S. 28.*
 ducebantur, ut sine prælio perirent, si-
 cut in altera expeditione factum. In
 primo itinere captas urbes varias, Niceam,
 Antiochiam, Edeffam tuendi causa divi-
 dendo copias minuebant vires, quas u-
 niverfas expugnandæ Hierosolymæ, quæ
 expeditionis scopus erat, reservare debe-
 bant. Sed diversi Duces privatos sibi
 fines præstituerant: & rerum gerenda-
 rum peritissimus inter omnes erat Nor-
 mannus Boamundus, qui Antiochiam
 sibi petiit, & obtinuit, amplificandæ for-
 tunæ suæ, ut conjicere licet, quam pro-
 movendæ religionis studiosior.

Tandem Hierosolymam delati, obses-
 sam occuparunt per miraculum: non e-
 nim humanæ sed divinæ virtuti tribuen-
 dus erat tam faustus tot inter obstacula
 eventus rei tam male gestæ. Forfan
 hunc Deus quibusdam probis Equitibus
 dedit, hanc molitionem vero religionis
 spiritu aggressis, velut Godefrido Bullio-
 nio, cujus pietatem & candorem æque *Hist. lib. 74.*
 ac fortitudinem coævi laudant historici. *S. 66.*

At Christiani hanc victoriam maculabant
 per modum, quo ea utebantur, dum tru-
 cidatis Musulmannis omnibus urbem
 cruore & cadaveribus replebant. Num
 ergo sperabant fore, ut eos delerent stir-
 pitus, & abolerent hanc sectam una cum
 amplo

amplo illo Imperio ab Hispania usque ad
 Indias extenso? Et qualem Christianæ
 religionis ideam præbebant ethnicis?
 Non Evangelio magis fuisset consenta-
 neum leniter ac humaniter cum eis age-
 re, & bello parta libertatemque peregrina-
 tionis ad loca sancta firmando conten-
 tum esse? Talis moderatio stabiliisset
 quietem veterum regionis Christianorum,
 recentium advenarum dominationem
 reddidisset amabilem, & quosdam ethni-
 cos Christo adjunxisset. Saladinus re-
 cepta Hierosolyma aliam agendi ratio-
 nem, quæ Christianos melius decuisset,
 iniit, eisque patrum sævitiam exprobrare
 perbene scivit.

*Hist. lib. 74.
 §. 11.*

Sed præterea quis fructus erat hujus
 expeditionis, quæ Europam omnem la-
 befecerat exhausteratque? Novum Hiero-
 solymæ regnum bono Godefrido dela-
 tum, quia id maximi Principes belli sa-
 cri abnuerant, persoluto voto suam quis-
 que domum redire properantes. Vix
 autem historia exemplum dabit minoris
 regni, sive temporis, quo duravit, sive
 terræ spatium spectemus. Nam ultra o-
 ctoginta annos haud stetit, ac præter
 Hierosolymam tantum modo paucos cir-
 cum eandem pagos comprehendebat.
 Hæc ipsa loca Musulmanni incolebant vel
 Christiani Francis parum benevoli. Sic
 novus Rex pro subditis solum habere po-
 terat

terat modicas militum sacrorum reliquias, nimirum equites trecentos ac bis mille pedites. Vide, quo reciderit res per historicos ac poëtas tantis elata præconiis! Mirissimum sane, ejus conservandæ aut instaurandæ propolitem ducentos annos durasse.

§. IV.

Horum moliminum incitamenta.

Sed nempe summi Pontifices ac illi, qui eorum jussu sacræ militiæ classicum canebant, non cessabant Ordini Nobilium & populis eam proponere velut causam Dei, optimamque salutis in tuto collocandæ viam. Oportet, inquebant, vindicare ignominiam Christo impositam, & terram, quæ hæreditas ejus est, quam proprii cruoris pretio acquisitam populo promisit suo, e manibus ethnicorum eripere. Suam pro vobis vitam posuit: nonne par est, ut vestram pro eo detis? Potestisne quieti vestris in domibus hærrere, dum hostes ejus sanctissimum nomen linguis scelestis violant; ejus templum & loca, quæ præsentia honoravit sua, per abominandum Mahometis cultum profanant, insultantque Christianis, qui non audeant ipsos inde depellere? Quid respondebitis Deo in die judicii, quando gloriam suam deliciis privatisque

com-